

Entrevista a Tolo Güell

El Fujimori mallorquí

Bartomeu Barceló (Palma, 1941), conegut popularment a la Ciutat de Mallorca com Tolo Güell, es presentarà candidat a Batlle de Palma a les pròximes eleccions municipals.

Tolo Güell és, sobretot, un home popular. Poca gent a Mallorca no el coneix. És membre d'innombrables associacions (des de clubs de pesca a l'Associació de Defensa d'Animals i Plantes, de la qual ha estat president). És animador cultural, "de la cultura popular i nostra", diu. Organitzador de penyes d'aficionats a futbol, a bàsquet, a volei... I és especialment conegut per ser l'organitzador i ànima de la popular "Des de Güell a Lluch a peu", una marxa que el primer dissabte d'agost aconsegueix juntar trenta o quaranta mil persones que es passen tota la nit marxant cap al monestir de Lluc després d'haver sortit del seu popular Bar Güell.

Es declara defensor de "lo nostro", de l'especificitat mallorquina i balear enfront de tot intent "homogenitzador" i "catalanitzador". És un mallorquinista visceral, apassionat, com ell diu "la meva terra per damunt de tot".

Ara es presenta a candidat a Batlle de Palma pel partit que ell mateix ha creat, Independents de Mallorca. Una enquesta de la Universitat li donava la certesa d'obtenir representació. Ell somia de "rompre mol.los" a les eleccions. ¿Serà el Fujimori mallorquí?

—¿Com és tan popular Tolo Güell?

—Jo sóc una persona normal i corrent. Vaig nàixer a aquest mateix bar que vaig heretar del meu pare. Sóc una persona que sempre he volgut lluitar per la meva terra, i sempre fent allò que sé fer: activitats populars. I aquestes activitats populars sempre les he fetes per la meva terra.

Jo particip en múltiples coses i associacions. El fet de tenir el cor més gran que el cap em fa dir que sí a tot i llavors moltes coses no puc fer-les, si bé la meva intenció, la meva voluntat és fer tot per la meva terra. I no ho faig per interès, me sent ben pagat sempre, amb dos copets a l'esquena sóc l'home més feliç del món.

—Vostè participà a la Unió Autonomista

l'any 1977, més tard a la UCD fins a la seva desaparició; després milità en el PP fins que el deixà perquè no feia una política més nacionalista. Ara ha creat un nou partit, ¿què cerca amb Independents de Mallorca?

—Jo vaig deixar el PP —els altres dos partits no els vaig deixar sinó que desaparegueren— perquè no estava d'acord amb la qüestió autonòmica, jo creia que era millor la via autonòmica del 151 i no la del 143. És vegonyós que siguem l'única comunitat amb llengua pròpia sense competències en ensenyament. D'altra banda, s'ha de constatar que el poble de Mallorca no és d'esquerra, és conservador. Si hi ha un batlle socialista a Palma és pel vot dels forasters, sigui dit amb el màxim respecte per ells, però és així: Ramon Aguiló és batlle gràcies al vot de Son Gotleu, Son Ximelis (barriades de població immigrada). La gent mallorquina és conservadora, i si el PSM no fos d'esquerra jo seria del PSM.

Independents de Mallorca és un grup que ha sorgit després de constatar que les Illes estan estancades, que ningú no s'ha preocupat de millorar el nostre Estatut per a tenir més competències. Aquí no ha de venir un ministre de Madrid a dir-nos on hem de fer un hospital, hem de ser nosaltres que hem de dir on s'ha de fer... Ningú posa els collons damunt la taula, en aquest sentit.

M'agradaria que el meu partit fos el que és Convergència i Unió a Catalunya o el Partit Nacionalista Basc al País Basc. M'agradaria que nosaltres, els illencs, estiguéssim orgullosos de la nostra terra. Tenim raons històriques, ètniques, culturals, geogràfiques... per a tenir la nostra pròpia identitat. I no la tenim. Som un poble descafeïnat, un poble de mansos, tot ens va bé; ens queixam, lluitam i ploram poc per la nostra terra.

—Vostè és considerat com un clar representant de l'anticatalanisme mallorquí...

—Jo no he estat mai anticatalà. Jo tenc

enveja dels catalans, perquè són savis, seriosos... són els més europeus de l'estat espanyol. Però crec que dins de l'estat de les autonomies nosaltres hem de lluitar per la nostra terra. Hem de potenciar el País Balear, encara que serà difícil per les reticències que hi ha entre les Illes.

Jo estic en contra de la catalanització de la meua terra. Jo vull ser mallorquí i he lluitat en contra de la catalanització, sobretot vull que em respectin els meus modismes, vull dir "ca", "moix", "nígul", "batle", "veinat"... ¿per què hem de dir "núvol" si sempre hem dit "nígul"; per

què hem de dir "vef" si sempre hem dit "veinat"...? Ara, per exemple, hem fet una pancarta que diu: "Sa droga mata, no jugis amb ella", i em digueren "Tolo, hem de posar *la* droga i no *sa* droga"... però no, jo vull posar *sa* droga i no *la* droga, perquè així ho dic.

Ara amb aquesta "normalització"... que no l'hem volguda firmar... N'Aina Moll (coordinadora general de la Campanya de Normalització Lingüística a les Illes Balears) m'ha telefonat tres vegades, i no li he contestat. Pensa que el català hauria d'haver estat opcional, si hagués estat així

segurament jo hagués anat a aprendre la meua llengua —i jo sempre dic i diré *llengo* i no *llengua*— a l'escola.

Una vegada, a València, vaig veure un adhesiu que deia: "Si et furten la llengua no podràs parlar. Contra l'invasió catalana al País Valencià", i crec que ho recordo textualment. Jo continuaria parlant igual, però seria feliç si la llengua es digués balear. La nostra autonomia està en el mateix cas que a València, i a València parlen el valencià.

—Si el seu partit obtingués presència institucional, ¿forçaria un canvi de denominació o inclús reivindicaria l'existència d'una llengua balear?

—Pensa que és un problema molt delicat, un tema terriblement delicat. Crec que els catalans, aquí a les illes, han guanyat, tot i que jo no els hi he ajudat gens. No he fet mai res perquè el català vengués a Mallorca, sempre he fet feina per defensar la meua llengua, sempre.

—Vostès, si obtinguessin importants quotes de poder ¿qüestionarien els cursos de català subvencionats per les institucions, l'ensenyament del català a l'escola o inclús la pròpia Campanya de Normalització?

—Ja ho voldria jo! Ja ho voldria jo que nosaltres obtinguéssim prou poder per aconseguir això! Però respecto que els catalanistes ho tenen molt guanyat. Tornar enrere costaria molts doblers. Però jo pens seguir defensant els modismes de la meua terra.

—Molt breument, ¿què li suggereixen els noms de...? Gabriel Cañelles, president del Govern.

—Ha sabut captar molt bé el seny que els mallorquins volen. No és una persona brillant però sí és carismàtic, simpàtic i agradable.

—Ramon Aguiló, batle de Palma.

—Ha demostrat ser un personatge dur.

—Jeroni Albertí, president del Parlament.

—El primer president de Balears i un gran treballador.

—Maria Antònia Munar, consellera de Cultura.

—... no estic content de la política que ha dut a terme.

—Josep Melià, advocat i cofundador de Centristes de Balears.

—Més bon advocat que polític.

—Sebastià Serra, diputat autònom i fundador del PSM.

—Una persona entranyable, honesta, que m'agradaria que fos del meu partit.

Miquel Payeras